

Անի ուսկից կը փախչէիք, որ ձեր ճիւղին էր, անի
 Որ վախճանած՝ մոռցուած էր՝ կենդանի է, կենդանի.
 Ձեր անառիկ ամբողջին մէջ յանկարծահաս այցելու,
 Աներևոյթ կայսրին ահա եկաւ ըզձեզ պատժելու,
 Որ անկասկած կը խընդայիք՝ չըսպասելով այս դարձին:
 Սյլասերեալ թողունք. ասոնք այսուհանդերձ կը պարծին.
 Կարխէ՛ վիժած իւրաքանչիւր թէ քաջազանց կը նմանի՝
 Ուսկից չար անձրն սերեցաւ՝ իբրեւ պատկեր կենդանի. —
 Երբ որ իրօք վեր ի վերոյ նըմանութիւն մը չըկայ —
 Եւ՛ անձամբ զանձն արժանաւոր համարելով՝ կը փրփայ:

Շարայարեկի

PRIMI GIGLI

ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՇՈՒՇԱՆՆԵՐ

S. Lazzaro, Pentecoste 1906

Ս. Ղազար. հոգեգալուստ 1906

*Solinghi amici, che alla pia isoletta
 Bianchi, soavi, sorridete ancora,
 Forse parlate di quella Benedetta
 Ch'è dell'eterno Sol candida aurora?*

O in questo giorno che il divino Spiro

*Scende fiammante nella morta valle,
 Del divino candor quasi un sospiro
 Voi ridestate in questo basso calle?*

*Qui intorno si distende la marina
 Nell'azzurro suo immenso e nella pace
 E il mare verso il bello più s'affina,
 E sente dell'amor l'aura verace.*

*Quest'isoletta placida dormente
 Ove gli Armeni ebbero un asilo,
 Ancora dei riti dell'Oriente,
 Dell'antico splendor serba il profilo.*

*Ma serba pure, immacolate ancora
 L'arte, l'industrie; tutto ciò ch'è pio
 In essa vive, tutto s'offre e adora,
 Tutto parla di gloria al sommo Iddio.**

*Quali da bianchi gigli mai recisi
 Dal tronco augusto ch'ha l'eterna vita,
 Brillano in essa della fè i sorrisi
 Come nei giorni della pietà avita.*

*O bianchi fiori, forse in sulla sera
 Alla patria lontana i pi laiti
 Mesti rivolgeranno una preghiera
 E piegheranno il capo inteneriti.*

*Gigli pietosi, deh olezzute ad essi
 Soavi più che i cedri e le magnolie,
 Se dai lor cari son esuli ed oppressi,
 Del ciel li aspetta le beate soglie.*

MARIA INSOM

Ահա՛ս' բարեկամք, որ քաղցրօրայր, ըսպիտակ,
 Կը ժողովիք տակաւին առ բարեպաշտը կըզգեակ,
 Կը խօսիք զուցէ դուք վերան կուսին այն օրհնեալ
 Որ Արփոյն մըշտընջեան՝ արշալոյսն է մաքրափայլ:

Եւ կամ թէ այսօր երբ Հոգին Աստուծոյ
 Բոցանըջոյլ կ'իջնայ յովիտ մահացու,
 Իբր հառաչանք մի նըշուլից երկնավառ
 Կը ճահնէք զուցէ այս անցքին մէջ խոնարհ:

Կը տարածուի շուրջը լըճակն աննման,
 Անդորրութեան կապոյտին մէջ անօսման.
 Ծոփն աւելի կը նըբրանայ զեղոյ մէջ,
 Եւ կ'ռնկընդէ երգին՝ Սիրոյ մը անշէջ:

Խաղաղ կըզգեակ որ կը ներէ մեղմօրէն,
 Ուր ունեցան Հայերն իրենց ապական,
 Պաշտէ ծէսերն արեւելիքի, դարուց չին.
 Կը պահէ զնո կենդանագիրն անցեալին:

Այլ անարատ՝ կը պահպանէ տակաւին
 Ճարարութիւնքն և զեղարուեստք. հոն կ'ապրին
 Ինչ որ է սուրբ, ազօթք, անձին նըւիրում
 Պատմէ ամէն ինչ փառքն Ելին զերազայն:

Շուշաններուն պէս ըսպիտակ, որ երբեք
 Զաւթ՝ կենաց բունքն չեղան ցօղնարիկ
 Կը շողան մէջն իր՝ ժողովոսերն Հաւատքին
 Զերմ, հոսանքուն զերթ օրերուն մէջ նախկին:

Երեկոյան՝ զուցէ, ծաղկունք ձիւնափայլ,
 Դէպ Հայերնիքը հեռաւոր, անմոռայլ,
 Կ'աղղէք, առիւթած, պաղատանքն սըղաւոր,
 Գոգորիկ յուզմամբ վար հակելով զխակոր:

Փընթոյ՝ շուշանք, օ՛ն բուրցեցէ առ նոսին՝
 Աւելի հեշտ քան մաղնողեան, կիտրնին.
 Եթէ նըժգէ ի սիրելեաց կը առիւթին՝
 Իրենց՝ օրհնեալ՝ կը սպասէ մուտքն երկնքին:

Թորգմ. Վ.

